

ко уклоненіе отъ другитѣ стари рукописи, и напечатани такива памятници, напри- мѣръ, така: не сждите, да не сждими бж- дете и пр.

3. Буквата ж (юсь) която Българетѣ употребляватъ, и която произносятъ, като твърдо а въ много слова, дѣто Русситѣ, и Сербитѣ произносятъ у, явно показува, чи Священното писаніе е преведено первоначално на нихното нарѣчіе, за чтото, както ся види отъ вышереченното, най старитѣ рукописи на той преводъ сѣ пълни съ юсове. На много мѣста вмѣсто юсь е туряно ъ, котого Българетѣ тоже произносятъ като юсь. Когато исправляли Русситѣ Священното писаніе, тии замѣниси ж съ буквата у, която тии употребляватъ и напечатали Священното писаніе съ това измѣненіе. Когато дошли тия книги въ Българіята, народатъ за леснота замѣнилъ съ нихъ своитѣ рукописни, и още до сега служи по нихъ въ церквитѣ. Народатъ слуша чтеніето на тия печатани книги, и отъ голема склонность камъ сичко, что е Русско, употреблява ги безъ да ся грыже, чи е изгоненъ изъ нихъ юсатъ, накогого гласатъ ся чува въ устата на сучкіатъ народъ. Освень юсатъ Българетѣ употребляватъ и